

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ŝo kóždy ŝobotu w Smolerjez knihicziŝczětni w Budyŝchinje a je tam ŝa ŝchwórtlětnu pŝchedplatu 40 np. dostacž.

18. njedzela po ŝwjatej Trojizny.

Sebr. 10, 38—11, 6.

„Prawy budže ŝ wěrný žiwý“, heŝlo ewangelŝto-lutherŝkeho ŝchěŝcijana.

1. Nadžija wěrný je móz jeho ŝnutŝkowneho žiwjenja.
2. Eswěrnosć wěrný džěrzi jeho w čaŝnym žiwjenju.
3. Pŝchěŝ prawdosć wěrný doŝtanje wěczne žiwjenje.

1. „Wěra je twjerde ŝałoženje teho, na kotřěž nadžiju ŝtajamy“. Twjerde to ŝałoženje. Nadžiju maja wŝchitzy ludžo we wŝchěch čaŝach, ale ma jich nadžija tež twjerde ŝałoženje? Wěra ŝama je twjerde ŝałoženje. My dnrbimy wŝchitzy wotŝal čahnyč, ale my mamy to twjerde ŝałoženje, ŝo je po ŝmjerczi wěczne žiwjenje.

My ŝmy khudzi hrěŝnizny, ale my wěrimy do Jeŝom Khrysta, naŝkeho Ebožnika t. r. my ŝmy wěŝteje nadžije, ŝo je nam Bóh Jeŝom Khrysta dla naŝke hrěchi wodał. Naŝke žiwjenje je próza a wobczěznosć, ale my wěmy, ŝo nam wŝchitke wězy k lěpŝchemu ŝluža.

Wěra je wěŝte dowjedženje teho, ŝchtož njewidžimy. Eswět džěrzi ŝo teho, ŝchtož widži, a dwěluje nad tym, ŝchtož njewidži. Sa ŝchěŝcijana paŝ ŝu njewidomne wězy najwažniŝke, w jeho duŝchi njeje dwělowanje nad tym, ŝchtož wón njewidži, wón wěri — t. r. wón wě, ŝo Bóh, duŝcha, wěcznosć ŝu. Tale wěŝtoŝ je jeho ŝnutŝkownje poŝhlnja, tale nadžija je móz jeho ŝnutŝkowneho žiwjenja: Prawy budže po ŝwojej wěrije žiwý.

2. Nětko paŝ tež džěrž, ŝchtož maŝch, ŝo by čzi ničto

njewŝal twoju křonu. „Ale ŝchtož wotŝtupicž budže, nad tym moja duŝcha žaneho ŝpodobanja mēcž njebudže.“ Woni ŝu wotŝtupili, kiž ŝu něhdy tež wěri. Godny pod hodownym ŝchtomom, w ŝchuli k nohomaj ŝwěrných wučerjom, w pacžerŝkej wučbjě — tehdy woni njedwělowachu nad tym, ŝchtož njewidžachu. Ale poŝdžišcho wotuczi lóŝcht wutrobny, ŝwět wabjeŝke ŝe ŝwojimi wjeŝelemi, ŝwět ŝe ŝwojej mudroŝczu: To wěrnó njeje, ŝchtož ŝu tebe wucžili; čziŝń přjecž ŝtaru wěru. Kětko je jich wotŝtupilo! Woni ŝu ŝ tym ŝwój ŝałožk ŝhubili. Někotry w ŝtarobje praji: „Ach, ŝo mohł hiŝchče junkrócž wěricž a byčž jako džěcžo!“ Duž wutraj w ŝwěrnosćzi ŝwojeje wěrný! Jenož ŝchtož wutraje, budže ŝbožny. Wotŝtań ŝwěrný! Křiane pŝchiklady tebi japoŝchtoł mjenuje: Abela a Enocha. Tež naŝch lud ma tajkich rycžerjom. Dopomń ŝo na Luthera — wón njehablaŝke. Naŝke budž heŝlo: budž ŝwěrný hačž do kónza.

3. „My paŝ njeŝmy wot tych, kiž wotŝtupja a ŝatamani budža, ale wot tych, kiž wěria a duŝchu wumoža“. Wěra je jenički pučž k wumoženju duŝke, k prawdosćzi, kiž pŝched Bohom plačzi.

Tehodla praji japoŝchtoł ŝcht. 6: „Bjeŝ wěrný móžno njeje, Bohu ŝo ŝpodobacž.“ Pŝchěŝ ŝkutki njemóžemy ŝebi Bože ŝpodobanje dobyčž — jeno pŝchěŝ wěru. Wěť do teho Křijesa Jeŝom Khrysta, dha budžeŝch ty a twój dom ŝbožny. My mamy ŝa to, ŝo čzłowjeŝ prawny budže bjeŝ ŝakonja ŝkutkow, jeno pŝchěŝ wěru. „Pŝchetož ŝchtož k Bohu čže pŝchicž, tón ma wěricž, ŝo Bóh je a ŝo wón tym, kotřiz

jeho pytaju, myto dawa." Duž budź našče heško w žiwjenju a wumrjeczu: Prawy budźe s wěry žimy!

Samjeń.

Schto wěra je a samóže.

(Hebr. 10, 38—11, 6.)

Stóš (319): Nječ Bohu dźatuje —.

Dar Boži wěra je A žiwjenje nam dawa;
Ze šwět a njebješa, Haj, Boha sapschijala. —
Duž najšhlnišča móž A mudrosć wostanje;
S njej prawy woadacze A sbóžnosć dostał je!

Hlej, jakoženje je Wischal twjerde wěra teho,
Na což so spusćezamy, A dowjedženje teho
Hac najwěsczišče dže, Schtož njewidžimy tu,
So psches nju pschińdzemy Se šmjercze k žiwjenju! —

Bjes wěry njemóžne Ze spodobacž so Bohu;
Schtož czahnyć nješely Chze psches šwět k njebju dróhu,
Ma wěricž, so Bóh je A myto dawa tym,
Riž jeho pytaju, Tam w raju lubošnym.

Psches wěru snajemy My Bože skutki šwjate;
Nam Bože pónacze Ze s Božim šlowom date,
My psches nju spodobni Sšmy Bohu sczinjeni,
S njej wobšwědcenje šmy Raž wěrní dostali.

My hrěchow woadacze Psches wěru dostanjemy,
Se šmjercze k žiwjenju Tak wumoženi džemy;
Riž běchmy šhubjeni, Nětk wuswoleni šmy
Tam k herbštwu krašnemu, — Duž Boha šhwalimy!

Schto woprawdžita wěra je.

A. Škocž do mojeju rukow. — Nan ras k šwojej džowěcizy džesche: „Hdyž wulka budžesch, chzu czi prajicž, schto wěra je.“ — Nětotre lěta so pominychu, ale džěcžo njebě to šapomnilo, schtož běsche nan prajil. Sene ranje k šwojemu nanej stupiwšči džesche: „Nanko, šym wěcže nětk wulka došč, so móžesch mi prajicž, schto wěra je!“ — Nan džěcžo sapschijawšči a jo na khamor stajiwšči džesche so tulejo a šwojej ruzy wupschescžerajo: „Škocž nětk dele do mojeju rukow!“ Džowěcizka něšchto postupiwšči na nana hladašče, ale došelž so jej pschethroble hycž šbasche s khamora dele škocžicž, štupi šašo něšchto wrócžo. Nan potom k džěcžu džesche: „To njebě žana wěra; škocž dele do mojeju rukow!“ Džěcžo hišcže ras něšchto do přědka horka na khamorje stupiwšči na nana pohlada, ale s bojošču psched padnjenjom šašo wrócžo trowthny. Nan šašo k džowěcizy džesche: „To njebě žana wěra; škocž dele do mojeju rukow!“ Hišcže juntrócž džěcžo něšchto wustupiwšči widžesche, šaš nan šwojej ruzy wupschescžerashče, so by ju popadnył, šaš bóršy hacž dele škoczi; džěcžo krocžel do přědka scziniwšči do wotewrjeneju nanoweje rukow škoczi. „To běsche wěra“, potom nan k šwojej džowěcizy džesche ju k šwojej wutrobje kłócžo. — Šokutny hrěšniko, cziń ty tež teho runja!

B. Wěricž rěka bracž. — B. Monob s erta jeneho šwojich pschecželow scžehowaze powjedańcžo podawa: Wucžer njeđželšesje

šchule chyzšče šwojim wucžomzam rosjašnicž, we czim dar Boži wobšteji a šaš je dostacž. Wón k jenemu tych džěcži stupiwšči a šwój czašnik s dypšafa wuczahnywšči džesche: „Tónle czašnik je ša tebe.“ Džěcžo wulkej woczi scžini, ale ruki njewupschestrje jón wšacž. Wucžer k druhemu stupiwšči šwoje posćicžowanje wospjetowasche: „Tónle czašnik je ša tebe“. Małuschi so njehibny. Na tole waschnje wucžer šwoju zplu rjadownju pscheńdže, czašnik kóždemu džěcžu posćicžejo. Nětotre so spodžiwachu, druge so šaštraschichu, hišcže druge so šmejachu, ale nihto czašnika njepšchija. Wnyšle tych staršchich džěcži, kiž wěž s zpla sapschijecž njemóžachu, hodža so lohzy šhudacž: Šaš móže wucžer prajicž, so nam šwój czašnik da? Wěcže njeje to šaš mēnjene, ale schto wón s tym chze? Njes tym, so šebi šaš myšlachu, so czašnik tež jim podawasche, ale wone jemu nimo hič dachu, Škóncžnje, hdyž k małemu hólczzej dóńdže, tónle ruku wupschestrjewšči jón pschija. Wucžer jemu tež rječšaf da, a šaš czašnik s rječšafkom do wobšedženštw hólczesa pschińdže, kotryž hišcže pol njewěšty džesche: „Ale, knjes wucžerjo, šluscha wón mi?“ — „Wěcže“, wotmolwjenje rěšasche, „wón tebi šluscha“. — Šako bě so wucžer psched džěcžimi šašo k šwojemu mēštnu wrócžil, so czi najšaršči šchulerjo praschachu: „Dyrbi wón czašnik woprawdže wobšhowacž?“ — „Wěcže, šym wšchal prajil, so jemu šluscha.“ — „Budžich to wjedžil“, jedyn s nich šawola, dha budžich jón drje wšal“. — „Nješšym czi džě prajil, so je ša tebe.“ — „Haj, ale ja njewěrjach, so šrutnje mēnicže.“ — „Czim hórje ša tebe. Wón je to wēril a nětk ma czašnik“, šaš wucžer škónczi. — Njeje moje wotpohladanje radžicž, so by kóždy na tole waschnje šwój czašnik woprowal, ale tola mēnju, so bu na wyšoku dań wudaty. Tole powucženje bě ša wjele šchulerjow wužitne a tež ša druhich, kotryž se wšchelakimi pomyšlemi a njewuščnym mudrowanjom wjele hnadneho czaša škomdžiwšči nětko jednorje pschijimachu, schtož Bóh nam w šchryštušu posćicžuje. Haj, kaž wjele wērišch, šaš wjele mašch. —

U.

Jena prascheń.

„Dowoleče mi, hdyž so wo Wasche mēnjenje prascham, schto šnawo móže šmjertne ložo polóžicž“, džesche jendželška prynzešna Charlotta, posdžišča knjeni belgiškeho krala Leopolda, k nahladnemu duchownemu, kiž ju wopyta. Duchowny so spodžiwasche, šašku prascheń wot knježny šhšchecž, kotraž hišcže w polnym kčěwje mladosče psched nim stejesche. Prynzešna pschispomni, so je tule prascheń hižom mnohim pschedpoložila, došelž šebi pscheje, wo tutej jara waznej naležnosći k jašnosći pschińcž. Duchowny porucžowasche prynzešnje pilne a šhutne šabjeranje se šwjatym pišmom, kotrež k wěre wjedže; pschetož wěra do Anjesa Šesufa je tón prawy šredk k polóženju šmjertneho loža.

Prynzešna se šhšami rjekny: „D to je, schtož mi mój džěd hušto prajesche; tola potom by wón pschistajal, so nimam niž jeno bibliju šamu cžitacž, ale dyrby so tež wo Šswjateho Duchu k Bohu wošacž, so by mje do wšcheje wěrnosče wodžil.“

Šako chyzšče so duchowny wotšalicž, jeho prynzešna pscheschče, so by we šwojich modlitwach na nju šobu špominal. Duchowny šnapschecžiwí: „Ša so ša Waš modlu niž jeno s pschisšluschnosče, ale tež s pschiwššlivosče a wutrobneho džěšbracža; ja Waš we šwojich modlitwach ženje njesapomnjam.“

Bóršy na to bu prynzešna njenadžizy se šažnej šmjercžu wotwolana. Wona radu šwěrneho dušchowpastyrja hacž do šwojeho škóncženja šabyla njeje.

F.

Wyšokodostojnemu knjesej fararjej

Knjesej Jakubej,

lubowanemu duschowpastyrjej a pscheczelej, wjelesaklužbnemu ryczerjej a t. d.

w dźaknej lubosczi pochwjećene.

Ty džešch! Ty skóžišch kjesch pastyrski,
S kotrymž našch Sbožnik wobhnadžil je naju.
D bratsje luby, kak je tychno mi
A wjele tyžazam we herbskim kraju!
Najšwěrnischi we Božej winizy,
Ty žohnowanj, našche žohnowanje!
Wěšch Ty, kak srudne našche wutroby,
A šcho nam i Twojim wonfhodom šo stanje?

Wěšch, kak to trjechi Twoju wořadu,
Kak hłuboko to Twojich bratrow boli?
Ty na naš hladach i polnej lubosczi
A čijišche wotmolwišch: „Po Božej woli!“
Kož předomal šy šwojoh' Jesuša
A jeho wohladal na šwětlej stroni,
Tak šylna, mila ruka Knjesowa
Čze wodž, hdyž šylnow roša šo nětk roni.

Ach, Twoja klětk, — Božej' wučzby stol,
Twój woltař, — Jesušowe pschekrašnjenje,
Twój kěchom, — nadžija a šylnow dol,
Twój dom, hdyž powita naš husto rjenje!
Ach, Twoje stadlo, hěta, dom a hród,
Hdyž lubosczi je Čze nutnje powitala,
A kóžda wjesta, šcheczežka, pucž a khd,
Hdyž Twoja ruka šymjo wuřywała!

D krašnych lět a čařow šloty kraj,
D šbožne dny, hdyž móžach i Tobu dželacz,
Hdyž jenat běchmoj srudnaj, wjeřelaj,
Hdyž šmędžach Tebi i harfu špěwy špěwacz!
Hdyž Twoju lubosczi wužich bratrowštu,
Hdyž dostach Twoju wučzbu, pschiklad, radu,
Hdyž moju duschu i Božej žyrobu
Mi wotšchewi a i Jesušowej hnadu!

Šchož běšche Ty ja našche Šserbowstwo,
Sa Lužizu, ja žylnu žyrkej krajnu,
Šchtó, bratsje, wurěči to šdobnje wšcho,
Šchož Tebi nješe čzešč a šwalbu trajnu!
A šchož šy mi a mojim lubym byl
A šchož mi wostanješch: Ššchi Božim trónje,
Našch Knjes to šaplaczič Čzi wěčnje čžyl,
Hdyž šwěra blyšchzi šo we wěčnej trónje!

Po Božej woli! Kož to prajišch k nam,
Tak i Tobu prajicz, luby bratsje, čžemy.
Našch Knjes wodž Tebie krašnje tu a tam,
My pak ja Tebie ruzy posbėhnjemy:
Požohnuj, Knježe, šwojoh' wotročka,
Špožč jemu dokhi, šłódk, šwětky šwjatof!
Budž jemu móž a šłóncžto, šchit a mšda!
Nam wšchitkim wotew' šwojoh' doma štatof!

San Waktar.

Požohnowana šwěra pobožneho čzeladnika.

Wěrna powjesczi se stareho čžaša.

(Štónčjenje.)

Naš pschindže Šosef i jentym wěšnym Bohumikom, kiž běšche i wotročkom pola jeneho druheho knjesa, hromadu. Tónkamy bě na šwojeho knjesa hač nanajbóle šy a hněwny, dokelž běšche wón nješchistojnje i nim wobšhadžal, a ja to čžyšche wón to a tamne čžinicž, šchož by jeho knjesej šchodu pschinjesczi mohlo.

„To tola čžinicž njebudžesch“, džešche Šosef, „wot teho by hroju čžesczi měl.“

„Š šchoha!“ prajesch Bohumik, „dha tak šo mnu wobšhadžecz nješnje.“

Šosef. „To wšchal pěknje njeje, je-li wón čzi šchiddu čžinił: ale to čzi tola žaneho prawa k temu njedawa, šo šo tež ty njeprawje šadžeržišch.“

Bohumik. „Potajkim dyrby šebi wšchitko lubicz dacž?“

Šosef. „Ně, to niž. Čžin, kaž šebi myšlišch, šo i dobrym šwědomnijom šwoju čžesczi šašo dostanješch; čžesch pak nješwěrnny, nješprawny bęč, dha k šwojej čžesczi nanihdy nješchindžesch, ale ju žylnu šhubišch. A jeli myšlišch, šo je čzi twój knjes šchiddu

čžinił, a ty čžesch jemu šašo šchiddu čžinicž, šchoha šy potom šepšchi hač wón? Šwěšchi hšchče šy; pschetož ty mašch najmjenje prawa k temu, nješwěrnny a pschecziwnny bęč.“

Bohumik. „„Alle wón dyrbi tola šhonicž, šo je mi šchiddu čžinił.““

Šosef. „Čžesch jemu to na njeprawe wšchnje šhonicž dacž, dha šy šwoje šchesczišjanstwo hujenje nawuknył. Bože šłowo praji: 1. Šětra 2, 18. Wy wotročžžy, budžče poddani šwojim knježim je wšchey bojošču, to reka, tak šo jich w čžesczi džeržicze, niž jeno dobrym a měrnym, ale tež šlym, twjerdym a wobužnym; pschetož fajka je to šwalba, hdyž wy potom šłóščow dla puki čžerpicze (hdyž je derje šažlužili šče)? Ale hdyž wam dobroty dla šle čžinja, a wy to šame pschecžerpicze, je to hnada pola Boha, a to pschije nješe wopravdže čžesczi a dawa wěrnny špokojnoscz. — Teho dla niž tak, mój luby pschecželo, ale dopomni šo hinač; pušchč šwoje šle přjódkošacze. Něčž se šwojim knjesom rošomnje wo tej wěžy! rošpowjedaj jemu we wšchey šahodnoscz i lubosczi, šo je tebi šchiddu čžinił; šlub jemu, šo čžesch wšchu šwěrnosczi wopošacž, a prošch potom, šo by šahodnišcho i tobu wobšhadžal; dha wěšče wšchitko derje pódže.“

Tak bēšče tutón Sošef niz jeno šwěrnny wotročk me šwojej šlužbje, ale tež pschi tym požohnowany grat k čašněmu a wěčnemu sbožu druhich čłowjekow. A tak dalofo bēšče wón psches šwěrne čžitanje we bibliji a psches modlenje pschischol. Po čašku wón wot teho knjesa, kiž bēšče jeho šwěrnoscž polnje sešnal, prjecž pschišdže. Šdže je potom pschischol, šnajomne njeje.

O šchtóž šo šameho lubuje, komuž je šwoje sbože a šwoja šbóžnosčž naležaza wěž, tón pytaj ju tam, hdžež je ju tónle šhudy Sošef namakał. Bóh pak spožčž kóždemu k temu š wyšpokošče šwoju hnadu a pomož.

* * *

Modlitwa šwěrneho čželadnika.

Ša druhim šlužbu nětfo,
Šdnyž šwěru čžinju wschitko,
Dha šlužbu, Božo, čži.
Duž pomhaj, šo jich wolu
Ša škonjam, kaž tu tvoju,
Po twojej šwjatej pschifasni.

Njech je to moja staroscž
A wutrobna mi radoscž,
Šo šo jim derje dže.
Nje šwarnuj psched wschej škóščežu,
Psched hidu, nješwěrnoscžžu,
Tež lakomštwom, kiž hrěščne je,

Njech we tej šemškej šlužbje
Ša podrožnik we zušbje
Tu roštu š wješelom;
Wšchat šym ja, hdžež ja šhodžu,
A na čžož ruku škóžu,
Psched twojim Božim woblicžom.

Daj, šo ja na to špomnju,
A nihdy nješapomnju,
Šchtož čžinicž prawe je;
Dha hdnyž se šwěta póndu,
Ša, Šnježe, k tebi dóndu,
Šdžež wěčžna šbóžnosčž čžaka mje.

Wšdelake š bliska a š daloka.

— Šchtwórtk dopołdnja w 10 hodž. šhromadži šo konferenca šerbškich duchownych we winowej kicži w Budyščinje. Wschitke šobustawy bēchu pschischle hacž na jeneho, kiž bēšče psches nusne šastojšnje džeło šadžewany. Šnjes pschedšhda šarať rycžer Šakub wotewri konferencju š nutrnej modlitwu a špominasche se šłowami luboscž na nascheho njebočžičkeho šastojšneho bratra šararja Šarbarja. Wschitžy k jeho pocžesčžowanju postanychu. W dlějšchim rošrěčžowanju rěčesche šo wo liturgiji w noweje agendže. Konfere-
renca šo ša to wupraji, šo čže wocžakacž, tak budže šo šynoda wo jenotliwych wěžach liturgije wuprajicž. Dla postajenja babow je knjes pschedšhda po wobšamknjenju pošlednjeje konferencžy wysch-
nosčži nasche pschecža wuprajik. Š radoscžžu škšychachmy š jeho rta, šo budže pschi nowopostajenju babow šo to kóždy kóčž duchow-
nemu šjewicž a šo tež kóžda baba šwoju instrukžiju w nastupanju wošjewjenja nowonarodženeho džeščeža a pschi šchčženizy wot ham-
škeho hejtmanšta dostanje. Dale jednasche šo wo žyrkwinskich šwoje-
dženjach na pschichodne lěta. Šswjedžen šwonkowneho mižionštw

šo — da-li Bóh — w Šornim Wuješdže šwjecži a dofelž šo tež Šustav-Abolšski šwjedžen w šerbškej wošadže šwjecži, šo dalischi šwjedžen k lětu w naschich šerbškich wošadach šwjecžicž njebudže. Njedostatk je dotal byl, šo je hacž dotal dowolene bylo, šhroma-
džišny gmejškeje rady na wšach tež njedželu wotdžeržecž. Nětčžišchi knjes hamšski hejtman pak je dobročžiwje pschilubik, šo budže k. gmejškich pschedšejicžerjom rošpokasacž, šo šo to dale štacž nje-
budže, dofelž w naschich šerbškich wošadach šemščenja hacž do pschipołdnja traja a wošrjedž šemščenjom žane pošedženja šo džeržecž nješmēdža.

Šdnyž bēchu wschitke šobustawy w bohatej licžbje na konferencju pschishwatale — bēchu tola pschischle je šrudnej wutrobu, dofelž wjedžachu, šo nasch luby pschedšhda nam dženša jako pschedšhda božemje praji. Šslyšy šo šybolachu w nětotrym wócžku, hdnyž wón š hnujazyhmi šłowami šwoju luboscž ke konferencžy wobkrucžo šjewi, šo je psches šwoje čžerpjenje nusowany, 1. novembra se šastojšntwa štupicž a nětfo šwoje šastojšntwo jako pschedšhda konferencžy škóži. Šnjes měštopšchedšhda šarať Wrošak wupraji jemu najwutrobnišchi džať ša jeho horžazu luboscž a nješpóžniwe škutkowanje ša naschu konferencju a nasche šerbške wošady — Bože bohate žohnowanje jemu pschejo. Šaj, horžy, drohi džať naschemu lubowanemu Šakubej ša wscho, šchtož je nam byl a ša naš čžinik, a Bóh čžył dacž, šo by nam hiščeže dołhe lěta se šwojej radu k bofej štal!

Šopołdnju šo konferenca hiščeže junu šhromadži k wušwo-
lenju noweho pschedšhdistra. Šako pschedšhda wušwoli šo jeno-
šlóbšnje knjes šarať Wrošak š Šrodžiščeža a jako měštopšchedšhda knjes šarať Domaschka š Budestez, pišmawjedžer woštanje knjes šarať Šólcž š Ralez a polkadnik knjes šarať Šrügat š Šorschiz.

— Šandženu šrjedu pschicžahny nowy knjes žyrkwinski wucžer, kiž je hacž dotal š žyrkwinskim wucžerjom w Budyščinu byl, do Šrodžiščeža. W Šrěšezach bēšče přenje poštromjenje, hdžež bēchu šo rjane čžekne wrota natwarile. Šchula a mlodoščž bējchtej jemu hacž tam napschecžo čžahnyškej. 2 šchulškej džeščeži psched-
nješeschej powitanškej šchtucžy šwojemu nowemu knjesej wucžerjej. Šnjes šarať Wrošak jeho w šerbškej rěčži poštrowi a knjes žyrkwin-
ski wucžer šo w šerbškej rěčži ša luboscžiwne poštromjenje pošžakowa. Nětfo čžehnješche čžah š hudžbu do Šrodžiščeža psched šchulu, hdžež bēchu šako čžekne wrota poštajene. Tu měješche knjes šarať Wrošak němštu rěčž, noweho knjesa žyrkwinskeho wucžerja do no-
weho šastojšntwa a doma poštromjejo. Šnjes žyrkwinski wucžer Šetrík wotmolwi w němškej rěčži. Šeho žyrkwinske šapokasanje šmēje šo pschichodnu njedželu w Božej šlužbje. Bóh luby Šnjes žohnuj jeho škutkowanje w žyrkwi a šchuli.

— Měščežanška rada we Wožerezach wošjewi, šo budže šo želešniza š Wcžerez do Ralez najškerje tak twaricž, kaž je nětfo wotškana, šo maja šo plany jenož hiščeže wot krajneje wysch-
nosčže pruhowacž a wot knjesa ministra pschipošnacž. Duž šo tež wobšedžerjam polow radži, šo njebychu pola wjožy wobdželali, dofelž ma šo š twarom želešnizy tak šhētšje hacž budže móžno w nalěčžu šapocžecž. Tež w Šakškej šo twar wot Ralez ke kraj-
nym nješam dale pschihotuje. Duž uadžijemnje njebudžemy na dołho požadanu želešnizu čžakacž trjebacž.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch psche-
dawašnjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.